

Op reis

geschreven door Anna Garssen Verschuur, juli 2020

Daar zit hij dan, op de blauwe stoel. Zijn haar springt steeds op en neer als hij beweegt. Lichtbruine ogen. En vrolijk. Een bruine broek met ribbels en een T-shirt, groen met een plant erop of zo, ik kan het niet goed zien.

Ik zit stil aan de eettafel, zodat ik hem kan bekijken zonder dat iemand zegt dat ik naar bed moet. Maar hij zit schuin en ik kan niet goed zien wat er op zijn T-shirt staat. Hij lacht en zegt: "Wat een verhaal!" en de mensen die tegenover hem zitten op de bank, knikken en zeggen "Ja!" en "Ja hè!". Ik kijk naar ze, drie mensen op een rij. Eentje staat op en loopt naar de keuken. De ander kruist zijn benen over elkaar, die zit in het midden van de bank. De vrouw ernaast trekt aan haar rok zodat die net boven haar knieën recht uitkomt. Een rechte lijn vlak voor haar knieën. Ik vind haar lief. De man naast haar is minder lief en de vrouw in de keuken is het allerliefst van de hele wereld. Ze klingelt met kopjes en ik hoor het water bubbelen in het pannetje.

De man zegt: "Kon je het goed vinden?"

De jongen op de blauwe stoel antwoordt: "Ja, makkelijk. Een klein stukje lopen en toen stond ik voor jullie deur."

De man knikt. De vrouw naast hem draait zich moeilijk om en pakt een kop thee aan die mijn moeder haar van achter aangeeft. Het is net te heet om vast te houden, maar de vrouw zegt er niets van. Ik zie het wel, aan hoe ze kijkt. Ze zet het kopje neer op het houten tafeltje naast de bank.

Mama komt nog een keer uit de keuken, deze keer met een dienblad met daarop een klein theepotje, een kan koffie, kopjes en de koekjes. Oh, koekjes. Ik wil er ook een. Maar ik zeg niks. Ze zet het dienblad op de tafel tussen de bank en de blauwe stoel en zegt: "Pak maar wat je wilt". De jongen schiet omhoog, pakt twee koekjes en schenkt een kop vol met zwarte koffie. Het ruikt lekker, maar toch lust ik dat niet. Ik ben verbaasd dat hij al koffie drinkt. Hij is toch niet zo oud? Maar als hij klaar is met inschenken, loopt hij naar de bank en geeft de kop koffie aan mijn vader.

Dan loopt hij terug naar het dienblad en kijkt. Hij draait zich om naar mijn moeder die weer naast papa zit en vraagt: "Heb je ook sap?" Mama zegt: "Ja, natuurlijk! In de koelkast. Pak maar even zelf. Een glas vind je in de grote kast in de keuken." De jongen loopt naar de keuken, opent de koelkast en het duurt even. Ik kan hem daar niet zien. Wel horen. Maar nu is er even geen geluid. Dan hoor ik de schuifdeur van de grote kast, hij pakt vast een glas. Ja, want hij schenkt nu druivensap in, ik hoor het. Dan even stilte en dan nog een keer hetzelfde geluid. Huh? Twee koekjes en twee glazen druivensap? Wat moet hij daarmee? Ik schrik als ik hem uit de keuken zie komen en naar mij kijkt. Hij loopt naar me toe. Ik kijk naar de mensen op de bank en zie ze met elkaar praten. De buurvrouw heeft het over haar auto en de hond, de woorden komen in flarden naar me toe. Tegelijkertijd kijk ik naar de jongen. Hij staat nu naast me, zet een glas sap voor me neer en legt een koekje in mijn hand. Dan brengt hij zijn wijsvinger naar zijn lippen: ssst, dit is een geheimpje tussen ons, maar ik zie je wel! Dat alles zei hij zonder iets te zeggen en zonder dat de bank het doorhad. De bank spuugt nog steeds woorden uit. "Helemaal kapot, boom, politie, koffers, ach jeetje."

De jongen ploft op de stoel en zijn haar stuitert weer. Met zijn frisse ogen kijkt hij naar de bank. "Het spijt me van jullie reis. Dat jullie niet verder konden. Sorry van de botsing, ik keek gewoon niet goed uit en toen, nou ja dat weten jullie wel. En nu zitten we hier. Hoe zijn jullie teruggekomen? Met de takelwagen mee? Of met haar?", hij wijst naar de vrouw met de rok. Zij

wiebelt wat heen en weer met haar voeten. “Met mij” zei de buurvrouw. Zij heeft ons opgehaald uit Breda nadat we waren gebotst met de auto en de auto was helemaal kapot. Het was best eng, want die boom. En ook jammer, want we waren op weg naar vakantie, dat is België. Vorig jaar was vakantie Spanje. We gingen dit jaar niet naar een verre vakantie, maar dichtbij. Maar na heel eventjes rijden konden we al niet verder. Toen waren we in Breda en daar is vakantie nog niet. Maar wel die jongen, op de brommer. Die reed tegen ons aan en toen zwiëpten wij tegen een boom. Gelukkig is iedereen nog heel, dat zei mama wel 3 keer. Ze keek eerst naar mij, net na de botsing, of ik oké was. Ik zat in mijn stoeltje achterin de auto en keek naar de boom die net een harde auto tegen zich aan had gekregen, de boom boog een beetje om. Ik was oké. “Teun, is iedereen nog heel?” vroeg mama. Het was even stil, ik denk dat papa geschrokken was en even niets kon zeggen. Ondertussen had mama wel gezien dat hij nog helemaal heel was. “Ja eh nee, ik ben niet gewond. Wat een geluk! Wat een ongeluk hè?” zei hij tegen mama. Hij keek niet om naar mij. Maar dat geeft niet. Ik was toch te druk met de boom. “Boom valt!” zei ik ineens. Mama keek snel naar de boom waar we met de auto tegen terecht waren gekomen, maar ze zag het niet. “Welnee” zei ze.

Toen dacht mama ineens aan de jongen met de brommer, hoe is het met hem? Ze draaide haar hoofd om naar de andere kant, naar de weg, en zag aan de overkant de jongen zwaaien. Hij had zijn helm afgedaan en zijn brommer van de weg af gesleept. Die brommer was kapot. Mama stapte uit de auto en ging naar de jongen toe. Het duurde even voor ze kon oversteken met die drukke weg. Ik begon te huilen “boom valt!” zei ik nog eens. Ik wilde uit de auto, ik voelde me niet fijn en ik bleef maar boom valt zeggen. Maar papa begreep me niet.

Toch stapte hij uit de auto. Hij vond het vast niet fijn dat ik zat te huilen. Mama kwam terug en zei tegen papa: “Gelukkig is iedereen nog heel! De jongen vindt het heel vervelend voor ons en hij komt zo naar ons huis. Ik heb hem ons adres gegeven. Het is toch vlakbij, we waren pas drie minuten onderweg. Eerst bel ik de politie even”. Ik voelde me steeds meer vervelend in de auto, alleen, en ging steeds harder huilen. Mama deed de autodeur open en haalde me eruit. Meteen hoefde dat huilen niet meer, maar wel zei ik nog steeds “boom valt”. Mama keek nog eens naar de boom terwijl ze me vast had en toen viel de boom. Bovenop de auto. Toen was het dak ook kapot. “Gelukkig is iedereen nog heel!” zei ze toen.